

eller trötthet. — 2) (fig.) *R. ett språk*, tala det mycket illa. *R. ett namn, ett ord*, vanställa, förvrída det i tal eller skrift. — *Rådbråkan-de*, n. 4. [Råbråka.]

RÅDBRÅKNING, f. 2. 1) Ett slags straff, då delinqventens bröst, armar och ben krossas medelst ett litet hjul eller en klubba, hvarefter kroppen flätas på ett hjul. — 2) (fig.) Vrångning, förvrídning. *R. af ett språk*. [Råbråkning.]

RÅDD, se *Råda*.

RÅDELIG, m. fl., se *Rådlig*, &c.

RÅDFRÅGA, v. a. 1. Begära råd af. *R. någon i en sak*. — *Syn.* Rådföra sig med. — *Rådfrågande*, n. 4. o. *Rådfrågning*, f. 2.

RÅDFÖRA SIG, v. r. 2. *R. sig med*, se *Rådfråga*. *Man bör alltid r. sig med dem, som äro klokare*.

RÅDGIFVANDE, a. 1. Som gifver råd.

RÅDGIFVARE, m. 3. — *VERSKA*, f. 1. En, som gifver råd. — I fem. brukas äfv. *Rådgifvarinna*.

RÅDGÖRA, v. n. 2. (böjes som *Göra*) *R. med någon*, öfverlägga med honom, för att inhämta dess råd, i en angelägenhet. *R. med någon om en sak*. *R. med sig sjelf*, öfverlägga. — *Syn.* Rådplåga. — *Rådgörande*, n. 4.

RÅDHUS, n. 3. Offentlig byggnad i en stad, der rådhusrätten har sina sammanträden.

RÅDHUSRÄTT, m. 3. Benämning på den högre domstolen i stad. Den lägre kallas *Kämnersrätt*. *R. består af borgmästare och rådmän*.

RÅDIG, a. 2. Som vet att finna råd, utväg, när så behöfves. *En r. man*.

RÅDIGHET, f. 3. Egenskapen att vara rådig, lätthet att finna utvägar.

RÅDJUR, n. 3. Djur af Hjortsläktet, mindre än hjorten, i Sverige ej större än ett får, men med högre fötter och grågul färg; har gaffelformiga horn, men nästan ingen svans. *Cervus Capreolus*. — *Ss.* *R-shagel*, *-shår*, *-sjagt*, *-skött*, *-sskinn*, *-sstek*.

RÅDJURSHAGEL, n. 3. Ett slags hagel, som begagnas vid rådjursjagt

RÅDJURSKALF, m. 2. pl. — *kalfvar*. Ej ännu fullväxt rådjur.

RÅDKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. Se *Rådsförsamling*.

RÅDLIG, a. 2. Som är att tillråda, tillstyrka. *Det vore r-t all försöka*. *Det är ej r-t att gå dit*. *Ett sådant steg vore ej r-t*. *Det r-aste är att vänta*. — *Syn.* Tjenlig, Nyttig, God.

RÅDLÄGGA, v. n. 2. (böjes som *Lägga*) Se *Råd göra*.

RÅDLÖS, a. 2. Som icke vet sig någon råd, ej kan hitta på någon utväg.

RÅDLÖSHET, f. 3. Brist på rådhighet.

RÅDMAN, m. 3. pl. — *män*. Bisittare i rådhusrätt. — *Ss.* *R-sval*.

RÅDPLÅGA, v. n. 1. Se *Råd göra*. Säges isynnerhet om en öfverläggande församling, hvar emot *Råd göra* brukas mer om enskilda öfverläggningar.

RÅDPLÅGNING, f. 2. Öfverläggning om en sak. Jfr. *Rådplåga*.

RÅDRUM, n. 3. Tid att råd göra, att fråga sig till råds, att öfverlägga. *Hafva r. Lemna mig r. all tänka öfver saken*. — *Syn.* Betänketid, Betänkningsstid, Besinningsstid.

RÅDSAL, m. 2. Sal, der en rådsförsamling håller sina öfverläggningar.

RÅDSEMBETE, n. 4. En rådsherres, ett riksråds eller statsråds embete.

RÅDSFÖRSAMLING, f. 2. Församling af flera om allmänna angelägenheter rådslående personer.

RÅDSFÖRVANDT, m. 3. (gam.) Se *Rådman*.

RÅDSHERRE, m. 2. pl. — *herrar*. Medlem af en rådsförsamling, isynnerhet ett regeringsråd.

RÅDSLÄG, n. 3. 1) Hvad som rådes, tillstyrkes, beslutas. *Onda r. Motverka ens r.* — *Syn.* Råd, Beslut, Plan, Afsigt. — 2) Öfverläggning. *Under deras r. hände, att...*

RÅDSLEDAMOT, m. 3. pl. — *möter*. Medlem af en rådsförsamling.

RÅDSLÅ, v. n. 3. (böjes som *Slå*) Öfverlägga om enskilda eller offentliga angelägenheter. — *Syn.* Rådgöra, Rådplåga. — *Rådslående*, n. 4.

RÅDSPERSON, rådspärrsón, m. 3. Ledamot af en rådsförsamling.

RÅDSTUFVA ell. **RÅDSTUGA**, f. 1. (uttalas i dagligt tal: rådstu ell. råstu, samt skrives ofta förkortadt: *Rådstu*) Se *Rådhus*.

RÅDSTUFVUBETJENT, m. 3. (uttalas vanligen: råstubetjänt) Rättsbetjent vid en rådstufvurätt. — Skrives äfv. *Rådstugubetjent*.

RÅDSTUFVUDAG, m. 2. (uttalas vanligen: råstudag) Dag i veckan, då rådstufvurätten har sammanträde. — Skrives äfv. *Rådstugudag*.

RÅDSTUFVUMÅTT, n. 3. (uttalas vanligen: råstumått) Likaremått, som förvaras på rådstufvan i en stad. — Skrives äfv. *Rådstugumått*.

RÅDSTUFVURÄTT, m. 3. (uttalas vanligen: råsturätt) Se *Rådhusrätt*. — Skrives äfv. *Rådstugurätt* och *Rådsturätt*.

RÅDSTUFVUSAL, m. 2. (uttalas vanligen: råstusál) Sal i ett rådhus, der rådhusrätten sammanträder. — Skrives äfv. *Rådstugusal* och *Rådstusal*.

RÅDSVÄRDIGHET, f. 3. En rådsherres, ett riksråds eller statsråds värdighet.

RÅDVILL, a. 2. Se *Villrådig*, *Rådlös*. — *Rådvillhet*, f. 3.

RÅEGG, m. 2. Små, nästan omärkliga partiklar af stål, hvilka finnas kvar på eggen af en knif, sedan den blifvit slipad, och som måste borttagas, innan man begagnar sig af den. [Råegg.]

RÅG, m. sing. Allmänt känt sädeslag. *Secale cereale*. — *Ss.* *R-ax*, *-blomma*, *-brodd*, *-fält*, *-gårde*, *-halm*, *-korn*, *-mjöl*, *-mjölsgröt*, *-stånd*, *-sådd*, *-såde*.

RÅGA, v. a. 1. Fylla råge på (ett mått, kärl). *R. ett mått, en korg*. *R. ett glas*, fylla det till brädden. — *R-d*, part. pass. *R-t mål*, då måttet bör rågas. (Fig.) *I r-dt mått* ell. *mål*, rikligen, ymnigt.

RÅGA, f. sing. o. **RÅGE**, m. sing. Hvad som lägges, fylls på uppöfver kanterna af ett mått, ett kärl, o. s. v. (Fig.) *Till r. på olyckan*, att dess mer öka olyckan

RÅGATA, f. 1. Se *Rågång*.

RÅGBLOMMA, f. 1. Ört, som har sitt namn deraf, att, när den blommar, bonden anser tiden inne för rågens såning. *Draba verna*.

RÅGET, råjét, f. 3. pl. — *getter*. Honan af rådjursläktet.

RÅGRANNE, m. 2. pl. — *grannar*. Person, hvars ägor gränsa intill en annans.

RÅGÅNG, m. 2. Uppgången ägoskinnadslinie. *Gå upp r-en emellan tvenne ägor*. *Upphugga r.* *Den jorden ligger inom min r.*, på mina ägor.

RÅHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara rå (okokt, ostekt; oberedd, arbetad). — 2) Fuktighet. — 3) (fig.) Brist på vett, hyfsning, seder. — *Syn.* Grofhet, Okunnighet, Plumphet, Fäaktig-